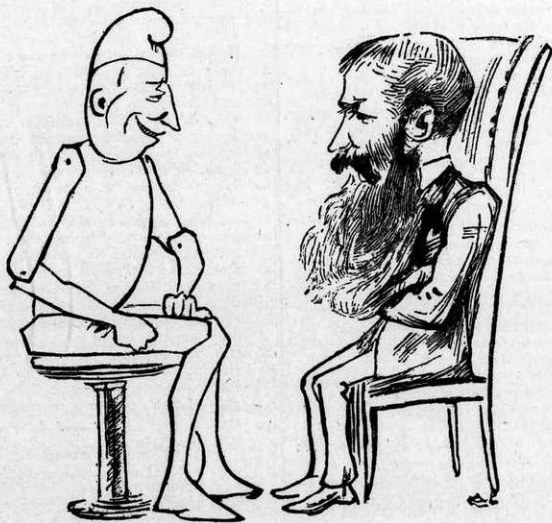

και χαμαρόνει δι' αυτόν ελ' ή 'Ελλάς κι' ή Τήνος,
κι' αυτός τόν Ράλλην άγριος κι' αίμοχαρης κυτζά
κι' άμέσως κατά πρόσωπον τόν γάνει του πατζ,
και βγίνει έξω μάρτυρας όργήγορα νά πάρη
και μετ' όλιγον είσορμξ μ' έναν παππά και πλάρι.
II. Κι' ή Μαύρη Μοίρα, Φασουλή;

Φ. Μαρούλια, κολοκύθια...
μ' αυτή τήν Μοίρα μ' έσπασες άλήθεια κι' άπ' άλήθεια.
Όχι ήττον κι' ό Φιλάρετος, που' στην βόην έχάθη,

εφώναξε πώς έλιους τον τούς έπαρσιγάθη
και πώς δέν κόπτει τίποτε εις ένα κι' άλλον Καίσαρα.
και πέρνει τό καπέλο του και φύγει με τά τέσσαρα.
Κι' έγω με τόν Φιλάρετον εφώναξα τά ίδια
κι' άκροατάς και Βουλευτάς τούς έκαμα σκουπιδιά,
κι' άμέσως λάσπη τζουφα μετ' άγιάς τσίσης,
και τώρα πάλιν έρχομαι νά με ξυλοφορτώσης.
II. 'Όρίστε μία, δύο, τρείς, έπτά, όκτώ, έννέα.
κι' άιντε νά μάθης " γρήγορα περί τής Μοίρας νέα.

‘Ο Φασουλής ό πλούσιος που τρέχει ό παράς,
και ό Σκουλούδης ό πτωχός και πρώτος φουκαράς.

Φ. Καλημερούδια, Στέφανε...

Σ. Καλώς τον... τί γυρεύεις;
μήπως με τρόπον τίποτα και σύ μου μαγειρεύεις;
Φ. Σου μαγειρεύω κάτι τί και άκουσε νά μάθης.
πριν τών παθών σου, Στέφανε, τόν τάραχον νά πάθης.
Εύγνωμοσύνης άξιον έκ μέρους μου σε κρίνω,
διότι μου εδάνεισες τό φράξο σου έκεινο,
και ήξιώθη ούτω πως κι' ό τάλας Φασουλής
εις έλιους νά παρευρεθή τούς μάβλους της Αύλης,
και νά καθίστη τέτ ά τέτ κι' αυτός ό φωραλέος
με τήν Μεγαλειότητα του όρκου Βασιλέως,
άλλ' όμως τώρα έρχομαι με άπαιτήσεις άλλας,
και δέξου με, παρακαλώ, με άνοιτάς άγιάλας.
'Στά χάλια τά σημερινά, 'στα τωρινά κεσσάτια,

αυτός ό Κυριακόπουλος μου άνοιξε τά μάτια,
κι' άνοιχοιμάτης ήγισα και με τό παραπάνο,
κι' είδα πώς τίποτα κι' έγω 'στών κόσμο άν δέν κάνω,
πώς άν δέν είμαι πλούσιος και χάσκω σάν τόν χάλια,
κανείς δέν πταίει δι' αυτό, παρά έγω μονάχα.
Σ. Και τί έσκέψθης φίλε μου, και σύ γιά νά πλουτίσης;
Φ. Νά σου προβάλλω μερικάς εύλόγους άπαιτήσεις.
Πολλάκις άσυχολούμενος εις τά της πολιτείας
σ' έδίβαξα προφορικός περι διπλωματίας,
και δι' έμου κατώρθωσες μονάχα νά εισύρης
πώς 'στών βαθών λαβύρινθον διεξόδον νά εισύρης,
κι' έγνώρισες τά σχέδια διπλωματών μεγάλων,
'Ανδράσπου, Βισμαρκ, Σόλοβουρο, Καλνίκου, και τών άλλων.
Σ' έδίβαξα τί γίνεται εις τάς φυλάς του Αίμου,

πὸς κίνδυνον πρὸς τὸ παρὼν δὲν ἔχομεν πολέμου, πὸς ἢ Εὐρώπῃ κέκεται συμμάχουι μετ' ἡμῶν, πὸς τὴν Ἑλλάδα δὲ αὐτὸ κοινοῦ δὲν τὴν μέλει, σ' ἐβλάξαι εἰς τί καὶ πὸς καὶ ποτε με πιστεύεις καὶ πὸς ὡς Κάλυξ πάντοτε ἔμπορεῖς νὰ προμαντεύης ἔδοντα τε καὶ ἐσόμενα, οὐ μὴν καὶ πρὸ τ' ἔδοντα, καὶ ἂν θὰ ἐπέβλη ἔμπορος ἀνέλιπτος ἔσται φόντα, Ὅπότεν δὲ τὸν ναυγυλιὰ καπυζῶν ἔσται Χαιτετα τὸν νοῦ μου παρεβλάξαι με σχέδια παντοῖα, εἰς τοῦ Σκουλοῦδῃ ἔλαγα τὸ μέγαρον ἄς τρέξω νὰ τοῦ εἶπὼ τί γίνεται ἔσται μέσα καὶ ἔσται ἔξω. Καὶ ἔρχομαι λόγια κάμπωλα νὰ πῶ τῆς καρδάνας, καὶ σὺ μ' ἐπράταρας καρπὴ καὶ ποδρα τῆς Ἀδνάς, ἀλλὰ καὶ ἔσται τραπέζι σου ἐνὸς τε μ' ἐκάλεις καὶ μεσ' ἔσται στόμα μ' ἐβλαπες μετὰ σπουδῆς μεγάλης, καὶ ἐγὼ ἀμέσως ἄνοιγα τὸ κῆρυ μὲν ταπεινὸ, καὶ σούλαγα καὶ σούλαγα καὶ σ' ἔβανα ζαφτερί, ἐνθ' ἐσὺ γὰρ τίποτε δὲν εἶγες πρὶν χαμπάρι, καὶ διπλωμάτης ἦσσαν οὖν τὸν ἦρωστὸν Κοιμητῆρι. Μ' αὐτὰ καὶ αὐτὰ ἐβουλήσας καὶ ἄς πρὶν δὲν χάρτες μυζαίς, καὶ πρεσβυτῆς πρὸς χάρη μου ἵστην Ἰσπανίαν πῆγες, καὶ ἠξιώθης θαυμασμοῦ δικαίου καὶ μεγάλου πρὸς δόξαν τῆς πατρίδος σου καὶ ἔμοῦ τοῦ διδασκάλου. Ὅπότεν δὲ περιβλήθης Ἰσπανικῶς μανούδας ἀπεχαίρεταις καὶ σὺ με συντραβῆν καρδίας τῆς Σαραγόσας τὰς πηγῆς καὶ τὰς κολάδας ἑλας καὶ τὸν Ἐρῶντιν τὸν ληστὴν μετὰ τῆς Ἀδνά—Σύλας, τῆς Ἀστούρας τὰ βουνα καὶ τῆς Ἑστραμαδοῦρας, τὸν Δὸν—Κιχῶνιον τέλογα, τὸν Σάντραν τὰς γαιδοῦρας, καὶ ἐπέστρεψες, Δὸν—Στέφανε, ἵστην προσφιλεῖ Ἑλλάδα, πὸς ὅτε με ἀνῆμφες... με μὲ ψωροβλάδα. Ἄ Ἡριτάται μου Στέφανε... τελεῖσσαν τὰ ψέμματα, καὶ θὰ σὲ βάλῃ ἰγρήγορα ἐ δάσκαλος ἔσται αἰματα. Ἐστὸ μέγαρον σου σήμερον δὲν ἔρχομαι ζητῶν καθὼς ὁ Κυριακόπουλος χιλιάδες ἑκατόν, ἀλλ' ἐπιμένεις ἀπαυτὸ νὰ μοῦ δοθῇ ὡς τάχιστον ἐκ τῆς περιουσίας σου τὸ ἦμισυ τοῦλάχιστον. Σ. Μορὲ ἀμὴν γὰρ τὸ Θεὸς... Φ.

Ἄμην καὶ ἄμην δὲν ἔχει... δὲν ἔμαθε ὁ Φασουλῆς ἔσται κούτουροῦ νὰ τρέχῃ. Δὲς μου καὶ ἀπὸ τὰ κινεῖται καὶ ἀπὸ τὰ κινεῖται σου, καὶ ἂν ὡς ὁ Κυριακόπουλος δὲν ἔχει γράμματά σου, ὅπως στήριξο ἐπ' αὐτὸν καμπόσας ἀγῶνας, ἀλλ' ἔμοις καὶ προσοριθῆς ἢ ἀνοίξῃ ὁ κανυάς. Σὺ δὲ, Σκουλοῦδῃ Στέφανε, ἀνὴ ἠέλιος τὸ καλὸν σου, ὅπως τὰ ὀφειλόμενα εἰς τὸν διδασκαλὸν σου, ἀλλῶς θὰ ρεζιλευθῆς ἵστην ἀνωτάτην σφαίραν, καὶ μίαν νέαν ἀγῶνιν θὰ ἔχῃς καθ' ἡμέραν, καὶ θὰ κτυποῦν τὴν πόρτα σου κλητήρες κῆθε τόσο καὶ θὰ φωνάζῃς ἔξωλος κῆθε ποτε θὰ ἤλυτῶσαι. » Ὅπου σὲ βλέπω, Στέφανε, θὰ σοῦ φωνάζω «στάσου,» ἢ δὲ οὐκί μου πάντοτε θὰ φαίνεται ἔμπροστά σου μετὰ κωδικῶν, ἀγῶνῶν, κλητῶν, δικηγῶν, οὖν τῆς Ραλλοῦς τὸ φάντασμα σ' τὸν πάλαι Ὀδοιπόρον. Διπλωμάτης ἦθελες, Σκουλοῦδῃ μου, νὰ μάθης;

ἀπὸ τὸν Κυριακόπουλο καὶ ἐμένα τί θὰ πάθῃς! Τοῦς διπλωμάτας ἦθελες νὰ παῖξῃς τοὺς μεγάλους, μετὰ τῶρα πλήρηως ἀβρα τοὺς θεοῦ σου διδασκάλους, θὰ ἐνοήσῃς δὲ καὶ σὺ καὶ πᾶς ἀνωκοιμητῆς πὸς εὐρακὴν δὲν γίνεται κανένα διπλωμάτης. Σ. Μορὲ ἀμὴν γὰρ τὸ Θεὸς...

Φ. Ἄμην καὶ ἄμην δὲν ἔχει... δὲν ἔμαθε ὁ Φασουλῆς ἔσται κούτουροῦ νὰ τρέχῃ. Ὅς σήμερον ἐσκέψαι τὸν νοῦ μου κῆθε ὅρα πὸς νὰ πλουτίσω εὐκολα καὶ νὰ μοῦ φύῃ ἡ φώρα, ἂν ἔμοις πάθῃ ἔσται ἐξῆς ὑπὸ ἀγρηματίας, θὰ κῆρυ με τὸν Περικλῆ Σκολῆν διπλωματίας, καθὼς δὲ γράφου κῆρυ εἰς ἕνα καὶ ἄλλον τοῖχον πολλοὶ ποῦ ἐμπορεύονται διὰ τὸν καταστῆχον πὸς γὰρ κανένα σήμερον δὲν ἔχει βερεσέ, ἔτσι θὰ λέγομεν καὶ ἐμεῖς πρὸς ἕνα καὶ πρὸς σέ, Σ. Ἐξ ἑλῆς τῆς καρδίας μου διαλαλῶ εὐγνώμων, δίδει σὺ μοῦ ἀνοίξας καὶ στάδιον καὶ δρόμον, καὶ ἐγνώρισται τὸ ἐστὶ Ἀνατολῆ καὶ Εὐρώπῃ, ἀξίωσον δὲ ἀνταρτιῶν ἢ μόθῃ σου καὶ ἰκόποι, καθὼς μοῦστην μ' ἔκαμες πραγματῶν σθεαρῶν, ἀλλ' ἔμοις πάρε κάμπωσα χαρτοῦτα πρὸς κῆρυ νὰ διορθώσῃς ὅπισσόν ἐκείνην τὴν βλάδα, ποῦ ἔχατες, ὡς ἔμαθα, τὴν πρώτην τῆς γαλαῖας, καὶ βλέπομεν ἀργότερα τὰς ἄλλας ἀξιώσεις. Φ. Ἄν καὶ ὀφείλῃς ἔλασ σου τὸ ἔχειν νὰ μοῦ δώσῃς, ἄς εἶναι ἔμοις, δέχομαι καὶ αὐτὰ πρὸς τὸ παρὼν με πᾶσαν ἐπιφύλαξιν εἰς μέλλοντα κῆρυ. Ἐνὸς ὀλίγου ἔρχεται τὸ νέο καρναβάλι, καὶ τέτοιο φράκο δὲν ἔμπορεῖ κανενὰς νὰ τὸ βάλῃ... Καὶ τῶρα χαίρε, Μαθητά, σὲ διπλωματικῶ, καὶ ἐπὶ τὰ με χρειάζεσαι προθύμως θὰ πεθῶ, ἂν δὲ φοβῆσαι τῆματα καὶ πρὸς ἐμὲ νὰ στέλλῃς με κῆρυ ὑπερπρῆτην σου νὰ μοῦ τὸ παραγγέλλῃς. Σ. Δέξου, σὸφὲ διδάσκαλε, τὴν εὐχαριστήσιν μου. Φ. Λάβες πρὸς γνῶσιν, Στέφανε, καὶ τὴν διευθύνειν μου... Νέα ὄδῃς Πιννακῶν, Σεινοδοχεῖον Σῦδι, ὅπου καὶ ἐκείνους πίστωσιν ἔσται κούτουροῦ δὲν δίδει.

Καὶ ὀλίγαις ποιμαίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ὁ Σμῆλάνης ὁ σπαθῆτος καὶ τοῦ στρατοῦ στολιεὶ ὀλίγου ἀρραβῶνος ἀλλῶς δακτυλιεὶ μαζὶ μετὰ τὴν Μερσπῆ, τὴν κόρη τοῦ Σκυλιεῖ, τὸ μνηρογῆμενον καὶ λατρευτὸ κορίτσι. Ὁ δὲ Ρωμὸς ὁ ἔσται μεθ' ὅπως ὀφείλει στέκει καὶ γὰρ μετὰ τέτοια νύξη χρυσοῦ στερὰν πλέκει.

Τὸ Πραχτεῖλος ὁ ἔρμηξ ὑπὸ Φιλαδελφῶς, καὶ τοῦτον ἐν τοῖς μάλιστα δοκίμου συγγραφέως. Καθ' ἑλα χαρμῆστατον βιβλίον ὁ ἔρμηξ, εὐχαριστοῦμεν δὲ θερμοῦ τὸν γράφοντα καὶ ἐμεῖς εἰς ἕνα καθ' ὑπερβολὴν ἐγκῶμα μετὰ πλέκει, ἂν καὶ πηγαίνου ἀδικα γὰρ μένα τὸν ζουζέκη.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν ὡς κῆρυ — πὸς ἔσται σπῆτι μου ἀνέθῃ, ἵστην Νεάπολιν ἀπάνου, — καὶ ἀπὸ τοῦδε συνοραεῖς καὶ ἐνοδοχεῖον Σῦδι, — δὲ ἔσται λαβῆ, τρεῖς ἔσται Σῦδι.

μετὰ Χηματον, με μὲ μάνδρα, — με μεγάλῃ οἰκοδομῇ, καὶ μετὰ χῆρα εἰγως ἀνδρα, — ποῦταν ἄλλοτα μαμμη.